

Віктор
МЕЛЬНИК

ДВІЙНИК НЕВІДОМОГО КОНТРАБАНДИСТА

 Богдан

УДК 82-312.4
ББК 84-44
М48

Серію “Український детектив” засновано 2009 року

Мельник В.

М48 Двійник невідомого контрабандиста. Повість —
Тернопіль: Богдан, 2009. — 160 с. —
(Серія “Український детектив”).

ISBN 978-966-10-0664-4

«Двійник невідомого контрабандиста» – перший твір із циклу детективних романів, у яких діє слідчий з особливо важливих справ прокуратури Олексій Гальчевський. У непростих умовах криміналізованої країни він спільно з оперативниками зі Служби безпеки розслідує загадковий факт контрабанди культурних та історичних цінностей. Динамічний сюжет із несподіваними поворотами постійно тримає у напрузі читача, який з розвитком сюжету дізнається про сучасні будні прокуратури — коли веселі, а коли й сумні.

УДК 82-312.4

ББК 84-44

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора та видавництва.*

ISBN 978-966-10-0951-5 (серія)
ISBN 978-966-10-0664-4

© Видавництво “Навчальна
книга – Богдан”, макет,
художнє оформлення, 2009
© Мельник В., 2009

ЛЕКЦІЯ ДЛЯ ПАЧКАРЯ

— Що, Васильовичу, вдома не сидиться? — черговий спершу заговорив через відсунуте плексигласове віконце, а потім вийшов до турнікета і першим подав руку високому чоловікові, який неспіхом, по-котячому ліниво заходив через відчинені навстіж двері. — Якби в мене була відпустка, я б до останнього дня сюди носа не потикав. Та ще й у вихідний день. І в таку духоту... Сонце не піднялось, а он як парить.

Чоловік потиснув простягнуту руку:

— Хіба ж я сам? Викликали. Ярослав Ярославович у себе?

— У себе.

— Сам?

— З якимось чоловіком. Схожий на есбеушника.

— Не з наших?

— Ні, наших я знаю. Приїжджий.

Неквапливо простуючи коридором до кабінету заступника начальника митниці, Олег Васильович Сироїжка знав напевно: щось сталося, бо так просто його не викликали б. Сироїжка вважали одним із найдосвідченіших інспекторів, який, попри позірну котячу

сонливість і лінивість, мав собачий нюх, якусь надприродну інтуїцію і шостим чуттям відчував потенційних порушників (любив їх називати по-старовинному — пачкарі). Тричі отримував пропозиції переїхати до Києва й працювати в аеропорту “Бориспіль” і тричі відмовлявся, віддаючи перевагу затишному Могилеву-Подільському перед сумнівними принадами мегаполіса. Тому був на особливому рахунку, і начальство берегло, хоча інших смикало безжально, затикаючи кожну дірку. З відпустки не відкликали жодного разу — давали відпочити. А от годину тому його розбудив дзвінком особисто перший заступник. Вибачився, що потривожив, і попросив негайно зайти. Отже, щось екстраординарне.

Ярослав Ярославович вийшов із-за столу, потиснув руку відразу обома — знак підкреслено доброго ставлення.

— Васильовичу, ще раз вибачай, що перебиваємо відпочинок, але сьогодні тобі треба трішки попрацювати. Хоч би півзміни. Потім віддамо цей день, — і, майже без паузи змінюючи тон, вказав рукою на гостя, — Ігор Ілліч з обласного управління СБУ, він введе тебе в курс. Часу на розбалакування нема, знайомтесь — і до роботи.

— За нашою інформацією, сьогодні на Молдову має йти машина зі старожитностями, — Ігор Ілліч явно економив час, тому говорив скупом. — Її треба затримати. Не виключено, це потужний канал контрабанди. Інформація дуже гаряча, надійшла вчора ввечері. Ми знаємо тільки, що це буде вантажний мікроавтобус “Мерседес”. Але будьте готові, що в нього виявляться

звичного дрібного гупотіння дитячих ніг — Надійка стояла за порогом одна.

— А де Сашко? Спати йому ще рано, — відверто здивувався Олексій.

— Твій батько заїхав і забрав на дачу. Сказав, що завтра чекає на нас.

— Боюсь, не вийде. Тебе зранку відвезу, а я... хіба що аж увечері...

— Якась нова справа?

— Постав чай. Я поки що змию пилюку і розкажу. Цікавіше, ніж кіно.

10

ЗАКОН ЗБЕРЕЖЕННЯ ЛЮДЕЙ

У Вороновицю Гальчевський вирушив разом зі Стінським, попередньо відвідавши інформцентр управління внутрішніх справ. Запит знов не приніс результатів: відбитки пальців Веніаміна не зберігались у жодній дактилоскопічній картотеці. Надто скупий улов піймало також УСБУ в Житомирській області. Там хоч і порушили кримінальну справу по факту безпідставного включення людини до Державного реєстру фізичних осіб, але ні на півкроку не наблизились до встановлення особи Петренка. Реальний шанс продовжити розслідування давала версія близнят, але де гарантія, що в найнесподіваніший момент не обірветься й вона?

— Іноді дивуєшся випадковостям, — Стінський опустил бокове скло і підставив обличчя потоку

повітря. — Що було б, якби доцент не побачив Петренка і не сплутав його з Кошмалом? Глухар?

— Чому глухар? — Гальчевський спинив машину перед світлофором. — Фактично злочинець у нас є, тільки мертвий. Справу закрили б у зв'язку зі смертю підозрюваного, контрабанду передали б у музей. Петренка на якийсь час оголосили б у розшук, а потім поховали б як невстановлену особу. А там, чого доброго, де-небудь під Сумами обізвались би родичі і заявили про зникнення безвісти громадянина Пупкіна. І серед фотографій невпізнаних трупів вони впізнали б свою пропажу. — Спалахнуло зелене світло, і машина рвонула з місця. — Я це називаю законом збереження людей: якщо в одному місці людина з'являється, то в іншому вона мусить щезнути.

— Все одно залежимо від випадковості. А якщо родичі не об'являться? А якщо вони це зроблять через п'ять років? Хто там буде ритись у фотографіях давніх трупів...

— Та чого ти вчепився за випадковість? Теоретично можна знайти кожного. Треба розіслати фото у райвідділи міліції по всій Україні, провести тотальний поквартирний і побудинковий обхід, звернути увагу на тих, хто тривалий час відсутній. Знайдеться чоловік двадцять схожих, і серед них той, хто нам треба. Але практично це зробити... — “Форд” знов різко загальмував перед світлофором.

— У тебе раніше траплялося щось подібне?

— Не в таких масштабах, але було. Навіть новорічний подарунок. Знаєш запущений садок навпроти хімкомбінату? Коло трамвайної лінії? Так от, тридця-

діяв би так само. Однак певної настороженості позбутись не міг.

— Дуже, — Стінський підсунув до нього бокал. — Тобі відомо, як пішла наша справа далі?

— Її забрали в Генеральну прокуратуру, це останнє, що я знаю. Можливо, її вже й закрили.

— Ну, то вона вже не в Генеральній прокуратурі, і її не закрили.

Новина приголомшувала неймовірністю: хто здатний забрати кримінальну справу у всесильного Генпрокурора? Гальчевський не озивався — чекав продовження.

— У Миколаєві Служба безпеки порушила справу по копачах скіфських могил і вийшла на тих самих людей, що й ми. Справи потрібно було об'єднувати, і це поспішив зробити Владимиров. Якби він усе прибрав до рук, то кранти. Тільки були обставини, яких він не врахував: Мазуренко написав детальну явку з повинною і вказав на конкретних людей у Києві. Уяви, на кого вийшли — на заступника директора Державного інституту старожитностей і на створене при ньому спільне підприємство. Скромний доктор наук купив на Хрещатику квартиру за 450 тисяч. Зараз крутять і його, і підприємство.

— При чому тут Владимиров?

— Брат заступника директора — народний депутат, він раніше перебував з Владимировим в одній фракції. Вони й зараз підтримують стосунки, і першим ділом, як ти розумієш, пішли в хід зв'язки в прокуратурі. Наш голова його випередив — він доповів про всі розкладки Президенту, а тут ще на Бі-Бі-Сі інформація з'явилась.

Тоді Папа викликав Владимірова і порекомендував передати обидві справи в СБУ — за підслідністю. І все, що йому лишалось, — це зірвати злість на тобі.

Гальчевський задоволено усміхнувся. Виходить, поки він вудив на озері карасів, в іншому місці на його наживку піймалась солідна рибина. Та чи не зірветься?

— Але ж у суд справу направлятимуть через прокуратуру...

— Давай не будемо забігати так далеко. У нас Генеральні прокурори подовгу не затримуються, — у Стінського від монологу пересохло в горлі, він зробив кілька великих ковтків і додав: — Голови Служби теж...

— Я бачу, ти так і працюєш в слідчо-оперативній групі?

— Ні. У нас відбулися зміни: я пішов з відділу “К”. З позавчорашнього дня — у контррозвідці.

— Будеш ловити американських шпигунів?

— Ні, азіатських. Я займаюсь країнами Азії, — Стінський опустив порожній бокал, перевів очі на корпус управління СБУ, що виднівся між деревами парку. — Але я не сказав найголовнішого: Ігор Ілліч пішов на підвищення — він тепер заступник начальника управління. І доручив, щоб я передав тобі запрошення переходити працювати до нас — на посаду слідчого з особливо важливих справ.

Літературно-художнє видання

МЕЛЬНИК Віктор

Серію “Український детектив” засновано 2009 року

**ДВІЙНИК
НЕВІДОМОГО КОНТРАБАНДИСТА**

Детективна повість

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Тетяна Риженко*

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Комп'ютерна верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 26.08.2009. Формат 70×92/32.

Папір офсетний. Гарнітура Galleon.

Умовн. друк. арк. 8,4. Умовн. фарбо-відб. 8,4.

Видавництво "Навчальна книга – Богдан"

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців

ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66

publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com

www.bohdan-books.com

ISBN 9789661006644

9 | 789661 | 006644 |